

Kaksi konserttia

Edellisen kerran Perniön liikuntahallin seinät pullistelivat, ilma meinasi loppua ja pikkuruiset naulakot taipuivat takkien painosta joulukuun 18. päivänä vuonna 1994. Silloinkin villitsijänä toimi Karita Mattila. Nytkin kansaa oli saapunut busseilla pitkin Suomen niemeä. Satuun istumaan kirkkonummelaisen joukon vieressä, joista osa oli aktiivisia kuorolaulajia. Ennen konserttia ja väliajalla kummasteltiin, kuinka vilkasta Perniön musiikkielämä onkaan.

Konsertti oli kovin kahtalainen ja ristiriitainenkin. Käsitellään ensin kuoro. Olen kuunnellut useissa tilaisuuksissa Perniön mieskuoron laulua, ja aina on jäänyt mukava vaikutelma. Yleisluontoisissa juhlissa esitetään tietysti vain pari tunnelmaan sopivaa teosta. Juhlakonserttiin oli sitä vastoin valmistettu laaja ohjelma, jonka harjoittelu on varmaan ottanut koville.

Alku sujui mahtavasti ja nosti odotukset kattoon. Kaikki neljä ensimmäistä kappaletta, oikeita mieskuorokappaleita, menivät loistavasti. Yleisöä tuntui kovasti kiehtovan Maija Syrjäläisen hento olemus korokkeella seisovien raavaiden kōriläiden edessä. Tottelevatko he?

Muistan monet koulukonsertit, joissa murrosiän juuri ylittäneet jullikat seurasivat herkeämättä Maijan jokaista pikkusormen liikettä ja kasvojen väräystä. Ja soittivat ja lauloivat sen minkä kykenivät. Jos sellaiset keskenkasvuiset kapinalliset tottelevat niin mikseivät viisaat miehet. Maija Syrjäläinen on kiistatta saanut juntturoista aikaisempaa enemmän irti.

Sitten mentiin vaarallisen liukkaalle ja ohuelle jäälle. Etenkin Josephsonin serenadin pianissimot vaikuttivat aika karmeilta. Siinä paljastui myös mieskuorojen ongelma. Korkeita tenoreita ja matalia bassoja on vaikea löytää. Tästä kappaleesta ei niinkään voi syyttää kuoroa vaan liian vaikeaa valintaa, mikä lienee laulunjohtajan ainoa hiuksenhieno miinus.

Konsertin loppuosa koostui tulevista ikivihreistä. Niiden aikana rakennettiin viisaasti uusia ja kestäviä siltoja. Liekö Maija Syrjäläisen idea ottaa nuoret musikantit lavalle? Junnun ja Juicen kaihoiset kappaleet soivat sykhdyttävästi ja jättivät mielet niin suliksi, ettei edes armoton taistelu takeista liikuntahallin surkeassa naulakossa näyttänyt ärsyttävän väkeä.

Jouko Erjala esitti jämerästi ja oikeissa mittasuhteissa kuoron historiikin, mitä ei aina voinut sanoa juontajan pitkistä juhlan varastamisyrityksistä.

Sitten toiseen osaan. Lehdistä saa jatkuvasti lukea Karita Mattilan järjestyttävistä suorituksista maailmalla. Enkä todellakaan tarkoita jäähallikonsertteja. Hän esiintyy vain niin harvoin meillä kunnollisissa puitteissa. Muutaman kokemani oopperan ja konsertin perusteella voin vain haikailla. Erityisen suurenmoista on, että Karita Mattila jatkuvasti tarttuu vaativiin suomalaisiin uutuusteoksiin.

Nämä perniöläiskonsertit lienevät ainutlaatuisia välittömyydessään. Samaa tunnelma ei takuuvarmasti voi kokea jäähallissa. Karita vakuutti hauskassa haastattelussaan, ettei ole eroa tulla Perniön liikuntahalliin tai nousta oopperalavalle. Sellaisesta me pidämme. Mutta eiköhän värinöitä ja tutinoita tule enemmän, kun tunteettoman suomalaisen oopperan esitys koittaa eurooppalaisessa hornassa. Yleisön hillityt ja varmasti hyvää tarkoittavat välitaputukset nakersivat hieman hienojen suomalaisten laulujen kiihkeyttä.

Hienot juhlat! Täytyy kuitenkin muistaa, miksi tuhat henkeä tuli kuoron juhliin. Ilman Karitaa ne olisi pidetty lukion salissa, johon olisi saatu satakunta. Kuoron talous turvattiin varmaan pitkälle tulevaisuuteen.

Jäi vähän tunne, kuin paikallinen palloseura olisi saanut Litmasen narrattua kanssaan kentille, ja onnistunut myymään tienoon täyteen.

pajen